

pa je trčo i zadizo mantiju da je ne ukalja i ne ulita s pogani. To je isto ko kad se deca sigraju pa dadu čikova da ga patka pojede i dok ga ona proguta on na dupe izide brzo ko šilo i to tako traje sve dok ga patka ne ubije ako ga trefi kljunom po glavi il dok ona ne crkne što su joj creva poderana i želudac se raspo ko ribin meur kad staneš na njega pa pukne a unutri nema ništa.

Varnava je u prvom buretu u šupi držo mamke kedere što vata na nji smuđa i štuku s jeseni pa ondak u drugom je imo u zemlji crveni glista dubretarki kad i stisneš il pokidaš a iz nji ide žuto i držo je zelene gliste one po formi debele što idu nuz trsku a na nji se vata kečiga i vretenar a u trećem buretu ranio je ronice i durboke čisto za samo ako naiđe a neće na štopajzera s bučkalom ma da ni Varnava nije volo da vata ko ni na bele crve kad muve upljuju kvarno meso na suncu pa se oni izlegu i mile.

Najvećma je Grgoljan volo da peca na muvaru il što kažu na udicu mišije oko pa navalja leba med prste i tako peca belu ribu a i na kuvane nokle je volo od kukuruznog brašna da zabaciva al nije umo ko Šanjika da i napravi pa budu ko od gume ne mož da i skine ne riba neg čovek.

Jedared u podne da l je bio baš Sveti Jovan zlatousti il je to nekako s proleća bilo sad ni ja ne znam ušo velikački som u vršku i počo da lupa repom pa se talasi podigli kanda se onaj šlep pokreno i puca po vodi da su bele zmiđe bežale pod korenje u vrbu.

Cela se vrška raspala i pokidala s štime se povadile od snage i sile da je Varnava celi nedelj dana jebo mater somovskom rodu i pod vodom i na suvo a Šanjika nije jeo od jeda što ga nisu uvatili pa da ga obese o drvo ko čoveka i u njega bricu zabadaju s pet meteri il šest veći koraka pa su se zarekli da će tog matorog kad tad uvatiti i istrandžirati na parčade.

Nekako baš ti dana kad su bili besni došla kod nji na Provaliju Ljubinka Vesina navodno teško joj je i ne zna di će sa sobom pa mora da vidi Varnavu jer on je jedini kurmaher za nju i nikog ne priznaje a donela je i dva puna cegera svega i nekoliko flaša durovače čiste blatine a i s vencom rakije od beli šljivica cepača što rode svake šeste godine u njihov bašči.

Siroma Šandor je ondak noćio u čamcu a nije mu to ni prvi ni poslednji put u životu jer take je sreće oduvek bio još od malena kad je njegov otac neki Arpika ladar sad odavno upokojen duša mu se okorela ko šerpenja zagorela i tero njega i mater mu iz kuće da on ima di da se karta s krmarima i drugim locovima durka i munte a i farbala pa po nedelj dana ne izlaze dok se ne potuku i ne pošibaju i jedni drugima glave ne izlupaju.

Darda njegov mater a kućevna Ciganka da nije svoji mušterija imala po šlepovima i barakama nuz vodu ne bi se on nikad odranio i čovek posto a to i sam kaže jer tu je naučio od mangaša i bodora šta je riba a šta sok od letava kod baba Mindže na tavanu.

Jedno je živit i trbuljenduo drapati od šklopaca što su iskočili nuz pupak i oni mali sitni bubuljica s crnom tačkom u sred srede što rastu di je masno i oznojano a drugo je i treće jesti sam o kurlova dnu kad otpadaju laščija gnezda pa je Šanjika tako i utuvio u tuvilu šta je crno pod noptom.

Posle se i Ljubinka birtašica ostrvila pa mal-mal evo je da vidi kako su i kao šta ima novo kod nji pa je pričala da joj se Leša kasap nudio ma na probu da ga primi jer ona ima kilavog muža a on neće više da živi s njegovom kusavom i potpasanom ženom jer je jalovica pa on nema kome da ostavi sve što teče a to nije mala stvar pa da turisti u džep.

Sam golubinjak što ima u avliji na dva direkta pa posle gore probijene badže i na velikom tavanu nad kućom di se legu prevrtači s anoferima i pertlike sa segedinerima a piličari to je čisto za klanje ako s kogod razbole da mu s kuva supice i rezanaca a o drugoj serniji što se muva tamo di su kamare i štale ni da ne pričam o tim.

Jedared kad su u ataru uvatili divijog nerasta svog grbavog od snage s veliki zubi a u njemu preko dva metara žive vage i jače ondak ga je Leša kupio da ga pušta na njegove krmače pa da prasici budu najbolji i najbešniji kad i pusti na sokak da jedu dudova ko da nemaju šta da jedu iz valova u svinjcu pod čardakom a zna se da su kod Leše i miševi najdeblji kad donesu nove kukuruze i ispravne čardak da poubijaju svu gamad što se tu nakotila pa puste dva pelcovana mačka i jednu jazavičiju keru što joj se trbu po zemlji vuče da dave.

Kad je jednom zajutra Ljubinka stigla na Provaliju nije našla nigdi nikog sam čamac kako pliva po vodi a u kolebi prazno pa kad je i drugi put došla ni ondak nije nikog zatekla pa stala drekati i zapevati jav šta će brez Varnave i tako.

Pa se počele pričati priče kao Varnava vato na bučkalu pa zavezo udicu ne za čamac neg za ruku i na velikog štopajzera što dugo živi došo som isti onaj iz pokidane vrške pa odvuko Grgoljana dole na dno i sad tamo obadvoje leže jedan nuz drugog a drugi opet kažu da nije tako bilo neg se on opet oždero pa ispo iz čamca i naguto se vode.

Al kog je očina i Šanjika nesto ko da je u zemlju propo pa nema ko da kaže sve po redu kako je bilo i valda se nisu nji dvojica podžapali a Šanjika njega satarom za vrat i tri cigle u džep pa iz čamca alov u vodu a možda ga je i zakopo.

Posle su jedni pričali kako je Šanjika jeo bele ribe što je volo reš pa mu se u guši unutri zabolala koščica ko dlaka tandarača da nije mogo da je izvadi napolje a čakko je pa se to njemu sve ko upalilo i dalo na zlo i počelo se gnojiti da je sav pocrnio u licu a noge mu stale oticati ko da je imo vode u njima a to oće kad srce popusti i ne radi kako treba već ko pokvaren sat kad pokazuje podne onda lupa četir puta tako da je tačno pola devet.

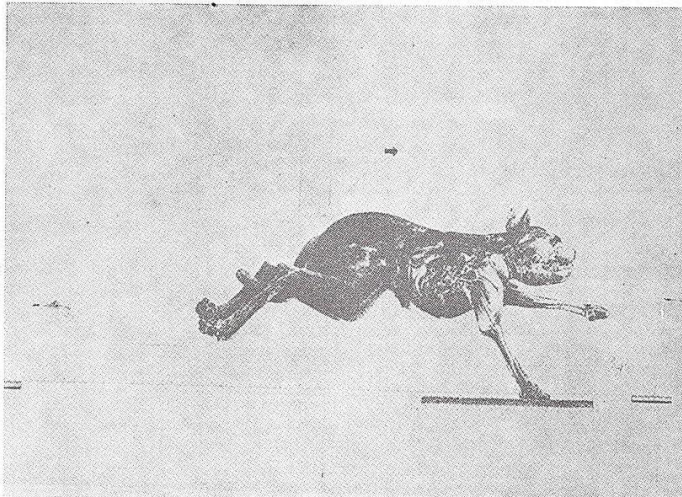
Neki su ga opet vidili kako spava pod jednom gloginjom pa nisu telu da ga bude što je slatko zaspa da je pučko na desnu stranu di mu fale dva zuba i treći do pola što je osto koren i škrobotina a čuo sam i priču da su ga srelu na sokaku pa ga pitali kako je a on kaže fala dobro ne treba kvariti sam to je priču neki dilidan tako da su ga oma uvatili di laže a ne pokriva se.

Ljubinka se posle dala Leši al je čekala i izgledala a i Vesa se njen nešto prokočeprio ma da u donjem stomaku nema ništa osim zalivača al je posle pukla brukla što ni Leša ne može da ima dece jel on je jalov a ne ona njegova sićurava i potpasana žena.

Ni ne vredi čekati koga nema pa nema a sam sveti misli oćel kadgod i doći jel Grgoljani su otišli da l na onaj svet i u pokoj al na kakvo drugo mesto to najbolje oni znaju a to što pričaju da su čuli juče kako neko razgovarava na Provaliji i kanda su oni znajte da to samo voda grgolji.

ZLATKO BENKA

PER ASPERA AD MORTEM

Genijalnosti trajanja sasvim suprotno su izgrađeni putevi. Umesto s desna na levo, putovati treba obratno. Stati na drugu stranu? Nikako.

Dakle, izglandane cipele obično liče na čamce. Tako ulicom putuju postrance. Posred portirnica vuku se odvajkada. Tada verujem Jutki, gospodinu koji je umro. Kada? Ne znam. A to da je živeo, ni to ne znam. Znam samo da je tamburao u žice svake lezbejke. Takav je bio Jutka. Kažem, žene bi uvek mislile da njegova duga kosa i brada izigravaju izaslanništvo hermafrodita. Ne verujući putničkoj sreći, autobusima nije poklanjao ama baš nikakvu pažnju. Išlo bi uvek peške. A možda tada ni kola nije bilo, nije važno. Kažu da je znao dobro da igra, ali samo kada bi bio sam sa najmanje dvadeset partnera.

Moja susedka, gospođa Jutka, luckasta jednom svojom stranom, mislim desnom, nedeljno je nekoliko puta podsećala na vrline gospođin Jutke. Pre svega, govorila je o efektima dokuvavanja čorbi na raznim temperaturama, a onda o gospodinu Jutki u noćima punog meseca. Deca su joj se povremeno motala oko sukanja. To joj je godilo. A svadbena jela, govorila je, bila su njen specijalitet. Samo što niko nije okusio njenu umetnost. Noću je čamila ispred zatvorenog ormara, video sam. Zvala je. Dozivala. Danas me čude zazidani prozori njenog doma.

Gospodin Jutka, oficir mornarice predratnih vremena, obično je na desnoj strani šinjela nosio puno značaka. Oko vrata je nosio obešenu riblju kost i mali globus. Bio je neizmerno srećan u onim običnim malim besedama sa seoskim čožkarošima. Oni bi se većito žalili na vreme. Ili bi, kao male zelene žabe, vabili kišu, ili bi posle dužih kišnih dana dozivali sunce. Tada se gospođin Jutka, znao našaliti, pričati o udovicama, pričati o svemu.

Jutka je stanovao u susedstvu. Vreme, kada bi se bez prebijene pare opijao, nadoknađivao je onima koji su mu nazdravljali pričajući uvek onu njegovu poznatu i dosadnu priču o gospođi Jutki. A onda je dodavao da je vreme sasvim drugačije, i da je život drugačiji. Da, i svadbenu vinu, koje već odavno nije pio, i ono je drugačije. I kokoške su nekad nosile više jaja. Kriv je DDT.

Prolazeci pored njegove kuće ljudi su ga izbegavali, kao kada sretnu sumnjivog psa. Događalo se da visoko, iza itavanskih kapaka, oživi od tih oružja — uspomena gospođina Jutke, mornaričkog oficira iz vremena predratnog. Ne znam zašto su ptice u potkrovlju toga doma pravile gnezda. Na jednom gnezdu ležno se njihala šarena pertla. Na njoj se jasno videla osa. Zabavljala se malom bubom.

Tada bi, odjednom, sve to iščezlo u rafalu zvuka motora, koji bi proleteo mimo kuće novim asfaltnim putem. Sasuo bi mi u lice talas vazduha, a na kući bi se prozori sa treskom zatvorili. Tamo je. Čeka ono čega nema. To je ono nena-plaćivano, taj vazduh i voda. Naplaćeni zakup u prirodi. Ili možda: nestajanjem vlastite snage i misli nadoknađivano. Prozori se sa treskom zatvoriše, i to je nestajanje. Odlazak, povratak obećanoj zemlji.

Povratak obećanoj zemlji. Onuda, onda levo i iza živice. Kanulo je vreme. Vreme apsolutnog praznjenja. Dakle, putem u prazno, prelivanje dvaju polova.

Iz kuće je mililo sivilo ljudi. Dotaklo se to čoveka kao ispiranje vlastitih grehova. Onuda, onda levo, iza živice iza uspomene na lica s one strane. S one strane ogledala. Onuda, onda levo, iza živice.

Preveo sa slovačkog autor